Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2017. gada 11. janvārī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Zveja — Regula (ES) Nr. 1380/2013 — Regula (ES) Nr. 1367/2014 — Spēkā esamība — Zvejas iespējas — Piesardzīga pieeja — Zvejas darbību relatīvas stabilitātes princips — Samērīguma princips — Vienlīdzīgas attieksmes princips — Strupdeguna garaste un ziemeļu makrūrzivs

Lieta C-128/15

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2015. gada 13. martā cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Rubio González* un *L. Banciella Rodríguez-Miñón*, pārstāvji,

prasītāja

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *A. Westerhof Löfflerová*, kā arī *A. de Gregorio Merino* un *F. Florindo Gijón*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Bouquet*, kā arī *I. Galindo Martín* un *A. Stobiecka-Kuik*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerāladvokāts H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*]

sekretāre L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 11. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 21. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* * Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Savā prasībā Spānijas Karaliste lūdz atcelt Padomes 2014. gada 15. decembra Regulu (ES) Nr. 1367/2014, ar ko 2015. un 2016. gadam nosaka Savienības zvejas kuģu zvejas iespējas attiecībā uz konkrētiem dziļūdens zivju krājumiem (OV 2014, L 366, 1. lpp.), tāpēc, ka Eiropas Savienības Padome, divās pārvaldības zonās, proti, zonās "5B67" un "8X14", noteikdama kopīgu strupdeguna garastes (*Coryphaenoides rupestris*, angliski – "*Roundnose grenadier*") un ziemeļu makrūrzivs (*Macrourus berglax*, angliski – "*Roughhead grenadier*") kopējo pieļaujamo nozveju (KPN), neievērojot zvejas relatīvās stabilitātes principu un pārkāpjot samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus, esot pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (ES) Nr. 1380/2013

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 11. decembra Regulā (ES) Nr. 1380/2013 par kopējo zivsaimniecības politiku un ar ko groza Padomes Regulas (EK) Nr. 1954/2003 un (EK) Nr. 1224/2009 un atceļ Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 un (EK) Nr. 639/2004 un Padomes Lēmumu 2004/585/EK (OV 2013, L 354, 22. lpp.; turpmāk tekstā – "KZP regula"), ir izklāstīts, kā sasniedzami kopējās zivsaimniecības politikas (KZP) mērķi.

3 KZP regulas preambulas 4., 6., 10. un 24., kā arī 34.–36. apsvērumā ir teikts:

"(4) KZP būtu jāgarantē tas, ka zvejas un akvakultūras darbības palīdz uzlabot ilgtermiņā vides, ekonomisko un sociālo ilgtspējību. Tajā būtu jāiekļauj noteikumi, kuru mērķis ir nodrošināt Savienībā tirgoto produktu izsekojamību, drošumu un kvalitāti. Turklāt KZP būtu jāsniedz ieguldījums palielinātā ražīgumā, pietiekami augstā dzīves līmenī zvejniecības nozarē nodarbinātajiem, tostarp mazapjoma zvejniecībās un stabilos tirgos, un tai būtu jānodrošina pārtikas krājumu pieejamība un tas, ka produkti patērētājiem ir pieejami par saprātīgām cenām. KZP būtu jāpalīdz īstenot stratēģija "Eiropa 2020" gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei un sasniegt mērķus, kas tajā noteikti.

[..]

(6) [S]tarptautiskie instrumenti galvenokārt nosaka pienākumus saglabāšanas jomā, tostarp pienākumus īstenot saglabāšanas un pārvaldības pasākumus, kas paredzēti, lai uzturētu vai atjaunotu jūras resursus tādā līmenī, kas var nodrošināt maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu gan jūras apgabalos, kas ir valstu jurisdikcijā, gan atklātā jūrā, un pienākumus šajā sakarā sadarboties ar citām valstīm, pienākumus plaši piemērot piesardzīgu pieeju zivju krājumu saglabāšanas, pārvaldības un izmantošanas jomā, pienākumus nodrošināt saglabāšanas un pārvaldības pasākumu saderību, ja jūras resursi ir sastopami jūras apgabalos, kam ir dažādi juridiskie statusi, un pienākumus pienācīgi ņemt vērā citus likumīgus jūras izmantošanas veidus. [..]

[..]

(10) Jūras bioloģisko resursu ilgtspējīga izmantošana vienmēr būtu jābalsta uz piesardzības pieeju, ko atvasina no Līguma 191. panta 2. punkta pirmajā daļā minētā piesardzības principa, ņemot vērā pieejamos zinātniskos datus.

[..]

(24) Daudzgadu plānos, ja iespējams, būtu jāiekļauj vairāki krājumi, ja šie krājumi tiek izmantoti kopīgi. Daudzgadu plānos būtu jāizveido sistēma ilgtspējīgai attiecīgo krājumu un jūras ekosistēmu izmantošanai, nosakot precīzus termiņus un aizsardzības mehānismus neparedzētiem gadījumiem. Turklāt daudzgadu plāni būtu jāpārvalda saskaņā ar skaidri noteiktiem pārvaldības mērķiem, lai veicinātu attiecīgo krājumu ilgtspējīgu izmantošanu un jūras ekosistēmu aizsardzību. Minētie plāni būtu jāpieņem, apspriežoties ar konsultatīvajām padomēm, zvejas nozares operatoriem, zinātniekiem un citām iesaistītajām personām, kas ir ieinteresētas zivsaimniecības pārvaldībā.

[..]

(34) Attiecībā uz krājumiem, par kuriem nav izveidots daudzgadu plāns, būtu jānodrošina, ka tie tiek izmantoti maksimālajā ilgtspējīgas ieguves apjomā, nosakot nozvejas vai zvejas piepūles limitus. Ja pieejamie dati nav pietiekami, zvejniecību pārvaldībā būtu jāizmanto aptuvenie parametri.

(35) Ņemot vērā zvejas nozares nestabilo ekonomisko stāvokli un konkrētu piekrastes kopienu atkarību no zvejas, ir jānodrošina relatīva zvejas darbību stabilitāte, sadalot zvejas iespējas starp dalībvalstīm, pamatojoties uz prognozējamu krājumu daļu katrai dalībvalstij.

(36) Šādai zvejas darbību relatīvai stabilitātei, ņemot vērā krājumu pagaidu bioloģisko stāvokli, būtu jānodrošina un pilnībā jāņem vērā to reģionu konkrētās vajadzības, kurās vietējās kopienas ir īpaši atkarīgas no zvejniecības un saistītām darbībām, kā to nolēmusi Padome savā 1976. gada 3. novembra Rezolūcijā [..].”

4 KZP regulas 1. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka KZP aptver “jūras bioloģisko resursu saglabāšanu un to zvejniecību un flotu pārvaldību, kuras šādus resursus izmanto”.

5 Minētās regulas 2. panta 2. punktā ir noteikts:

“KZP tiek ievērota piesardzīga pieeja zvejniecības pārvaldībai, un tās mērķis ir nodrošināt to, lai dzīvo jūras bioloģisko resursu izmantošanas rezultātā iegūto sugu populācijas tiktu atjaunotas un uzturētas virs līmeņa, kas nodrošina maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu.

[..]”

6 Šīs pašas regulas 3. panta c) punktā ir noteiks, ka KZP ietvaros noteiktie pasākumi tiek ieviesti “saskaņā ar labāko pieejamo zinātnisko ieteikumu”.

7 KZP regulas 4. panta “Definīcijas” 1. punkta 8) apakšpunktā ir paredzēts:

“Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

“piesardzīga pieeja zvejniecības pārvaldībā”, kā minēts ANO Nolīguma par zivju krājumiem 6. pantā, ir pieeja, saskaņā ar kuru atbilstīgas zinātniskās informācijas trūkumu nebūtu jāizmanto par pamatojumu, lai atliktu vai neveiktu pārvaldības pasākumus, kuru mērķis ir saglabāt mērķsugas, saistītās vai atkarīgās sugas, piezvejas sugas un to vidi”.

8 Minētās regulas 6. panta 2. punkta redakcija ir šāda:

“Piemērojot šo regulu, Eiropas Komisija apspriežas ar attiecīgajām konsultatīvajām struktūrām un attiecīgajām zinātniskajām struktūrām. Saglabāšanas pasākumus pieņem, ņemot vērā pieejamos zinātniskos, tehniskos un ekonomiskos ieteikumus, atbilstīgā gadījumā ietverot ziņojumus, ko

sagatavojusi [Zivsaimniecības zinātnes, tehnikas un ekonomikas komiteja (ZZTEK)] un citas konsultatīvās struktūras, ieteikumi, ko sniegušas konsultatīvās padomes, un kopīgi ieteikumi, ko dalībvalstis sniegušas, ievērojot 18. pantu."

9 Tās pašas regulas 16. pantā ir noteikts:

"1. Dalībvalstīm iedalītās zvejas iespējas nodrošina ikvienai dalībvalstij ar katru zivju krājumu vai zvejniecību saistīto zvejas darbību relatīvu stabilitāti. Iedalot jaunas zvejas iespējas, ņem vērā katras dalībvalsts intereses.

2. Ieviešot nozvejas izkraušanas pienākumu attiecībā uz zivju krājumu, zvejas iespējas nosaka, ņemot vērā pāreju no zvejas iespēju noteikšanas, lai atspoguļotu izkraušanu, uz zvejas iespēju noteikšanu, lai atspoguļotu nozveju, balstoties uz faktu, ka pirmajā un nākamajos gados minētā krājuma izmetumi vairs netiks pieļauti.

3. Ja jauni zinātniskie pierādījumi liecina, ka pastāv būtiska neatbilstība starp konkrētam krājumam noteiktajām zvejas iespējām un minētā krājuma faktisko stāvokli, tās dalībvalstis, kurām ir tieša ieinteresētība pārvaldībā, var iesniegt Komisijai pamatotu lūgumu, lai tā iesniedz priekšlikumu nolūkā mazināt minēto neatbilstību, vienlaikus ievērojot 2. panta 2. punktā noteiktos mērķus.

4. Zvejas iespējas nosaka saskaņā ar 2. panta 2. punktā noteiktajiem mērķiem, un atbilstīgi kvantitatīvi nosakāmiem mērķapjomiem, termiņiem un ierobežojumiem, kas noteikti saskaņā ar 9. panta 2. punktu un 10. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktu.

[..]"

10 KZP regulas V daļā "Zvejniecības pārvaldības zinātniskā bāze" ietvertajā 25. pantā ir noteikts:

"1. Saskaņā ar datu vākšanas jomā pieņemtajiem noteikumiem dalībvalstis vāc bioloģiskos, vides, tehniskos un sociāli ekonomiskos datus, kas vajadzīgi zvejniecības pārvaldībai, pārvalda minētos datus un dara tos pieejamus galalietotājiem, tostarp Komisijas izraudzītām struktūrām. Šādu datu ieguvei un pārvaldībai [..] ir tiesības pretendēt uz finansējumu, izmantojot Eiropas Jūras un zivsaimniecības fondu, saskaņā ar Savienības tiesību aktu, ko pieņems nākotnē un ar ko noteiks nosacījumus finansiālajai palīdzībai jūrlietu un zivsaimniecības politikai laikposmam no 2014. līdz 2020. gadam. Minētie dati jo īpaši nodrošina iespēju izvērtēt:

a) izmantoto jūras bioloģisko resursu stāvokli;

b) zvejas apjomu un zvejas darbību ietekmi uz jūras bioloģiskajiem resursiem un jūras ekosistēmām, un

c) zvejniecības, akvakultūras un apstrādes nozares sociāli ekonomiskos darbības rādītājus Savienības ūdeņos un ārpus tiem.

2. Šādu datu vākšanas, pārvaldības un izmantošanas pamatā ir turpmāk minētie principi:

a) pareizība un ticamība, un savlaicīga ievākšana;

b) koordinēšanas mehānismu izmantošana, lai novērstu dubultu datu vākšanu dažādām vajadzībām;

c) savākto datu droša glabāšana un aizsardzība datorizētās datubāzēs, un attiecīgos gadījumos – publiska piekļuve tiem, tostarp apkopotā līmenī, lai nodrošinātu konfidencialitāti;

d) Komisijai vai tās izraudzītām struktūrām nodrošināta piekļuve valsts datubāzēm un sistēmām, kuras izmanto savākto datu apstrādei, nolūkā pārbaudīt datu esamību un kvalitāti;

e) struktūrām, kas pētniecības vai pārvaldības nolūkos ir ieinteresētas zivsaimniecības nozares datu zinātniskā analīzē, un visām ieinteresētajām personām laicīgi dara pieejamus būtiskus datus un attiecīgo metodoloģiju, ar kādu tie iegūti, izņemot gadījumos, kad saskaņā ar piemērojamajiem Savienības tiesību aktiem ir prasīta to aizsardzība un konfidencialitāte.

3. Dalībvalstis ik gadu iesniedz Komisijai ziņojumu par to, kā tiek īstenotas to valsts datu vākšanas programmas, un dara ziņojumu publiski pieejamu.

Komisija novērtē gada ziņojumu par datu ievākšanu pēc apspriešanās ar tās zinātnisko konsultatīvo struktūru un – attiecīgā gadījumā – reģionālajām zvejniecības pārvaldības organizācijām (RZPO), kurās Savienība ir līgumslēdzēja puse vai novērotāja, un attiecīgām starptautiskām zinātniskām struktūrām.

4. Dalībvalstis nodrošina zvejniecības pārvaldībai vajadzīgo zinātnisko, tostarp sociālekonomisko, datu vākšanas un pārvaldības koordinēšanu valsts mērogā. Šim nolūkam tās izraugās valsts korespondentu un organizē ikgadēju valsts mēroga koordinācijas sanāksmi. Komisiju informē par valsts mēroga koordinēšanas pasākumiem un uzaicina uz koordinācijas sanāksmēm.

[..]”

Regula Nr. 1367/2014

11 Regulas Nr. 1367/2014 preambulas 3.–7. apsvērumā ir teikts:

“(3) Padomei ir jāpieņem pasākumi zvejas iespēju noteikšanai un iedalīšanai, tostarp attiecīgā gadījumā jānosaka arī daži ar tām funkcionāli saistīti nosacījumi. Zvejas iespējas būtu jāsadala starp dalībvalstīm tādā veidā, lai nodrošinātu katras dalībvalsts zvejas darbību relatīvu stabilitāti attiecībā uz katru krājumu vai zvejniecību, un pienācīgi ņemot vērā kopējās zivsaimniecības politikas mērķus, kas izklāstīti Regulā (ES) Nr. 1380/2013.

(4) [KPN] būtu jānosaka, pamatojoties uz pieejamajiem zinātniskajiem ieteikumiem, ņemot vērā bioloģiskos un sociālekonomiskos aspektus un vienlaikus nodrošinot taisnīgu attieksmi pret visiem zvejas segmentiem, kā arī ievērojot viedokļus, kas izteikti apspriešanās procesā ar ieinteresētajām personām, jo īpaši ar attiecīgajām reģionālajām konsultatīvajām padomēm.

(5) Zvejas iespējām būtu jāatbilst tādiem starptautiskiem nolīgumiem un principiem kā Apvienoto Nāciju Organizācijas 1995. gada Nolīgums par transzonālo zivju krājumu un tālu migrējošo zivju krājumu saglabāšanu un pārvaldību [..] un sīki izstrādātajiem pārvaldības principiem, kas izklāstīti 2008. gada Starptautiskajās pamatnostādnēs par dziļūdens zvejas pārvaldību tāljūrā, ko pieņēmusi ANO Pārtikas un lauksaimniecības organizācija, saskaņā ar kuriem regulatoram vajadzētu būt piesardzīgākam gadījumos, kad informācija ir neskaidra, neuzticama vai nepietiekama. Atbilstīgas zinātniskas informācijas trūkumu nedrīkstētu izmantot par iemeslu, lai atliktu vai neveiktu saglabāšanas un pārvaldības pasākumus.

(6) Jaunākajos zinātniskajos ieteikumos, ko [sagatavojusi] Starptautiskā Jūras pētniecības padome (*ICES*) [..], norādīts, ka dziļūdens zivju krājumu zveja vairākumā gadījumu joprojām nenorit atbilstīgi ilgtspējīgas ieguves principiem un, lai nodrošinātu krājumu ilgtspējību, to zvejas iespējas būtu jāturpina samazināt tik ilgi, līdz zivju krājumu apmērā parādās pozitīvas tendences. Turklāt *ICES* neiesaka atļaut Atlantijas lielgalvja specializēto zveju visos apgabalos un sarkanās zobaines un strupdeguna garastes specializēto zveju dažos krājumos.

(7) Attiecībā uz četriem strupdeguna garastes krājumiem zinātniskais ieteikums un nesenas diskusijas Ziemeļaustrumu Atlantijas zvejniecības komisijā (*NEAFC*) liecina, ka ziņojumos šīs sugas nozvejas var būt nepatiesi norādītas kā ziemeļu makrūrzivs nozvejas. Šajā sakarībā ir lietderīgi noteikt KPN, kas aptver abas sugas, vienlaikus paredzot iespēju par tām sniegt atsevišķus ziņojumus."

12 Regulas Nr. 1367/2014 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

a) "Savienības zvejas kuģis" ir dalībvalsts karoga zvejas kuģis, kas reģistrēts Savienībā;

b) "Savienības ūdeņi" ir ūdeņi, kas ir dalībvalstu suverenitātē vai jurisdikcijā, izņemot Līguma II pielikumā uzskaitītajām teritorijām piegulošos ūdeņus;

c) "kopējā pieļaujamā nozveja" (KPN) ir daudzums, ko katru gadu var iegūt no katra zivju krājuma un izkraut;

d) "kvota" ir KPN daļa, kas iedalīta Savienībai vai dalībvalstij;

e) "starptautiskie ūdeņi" ir ūdeņi, kas nav nevienas valsts suverenitātē vai jurisdikcijā."

13 Minētās regulas pielikuma 2. daļā ir noteiktas KPN attiecībā uz dažādām zonām un sugām. Strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs zvejas iespējas tika noteiktas šīm abām sugām kopīgā KPN. Šajā lietā aplūkojamās KPN tika noteiktas šādi:

— pārvaldības zonai 5B67: 4010 tonnas 2015. gadam un 4078 tonnas 2016. gadam; nevienā no abiem gadījumiem strupdeguna garastes izkrāvumi nedrīkst pārsniegt 95 % no katrai dalībvalstij piešķirtās kvotas;

— pārvaldības zonai 8X14: 3644 tonnas 2015. gadam un 3279 tonnas 2016. gadam; nevienā no abiem gadījumiem strupdeguna garastes izkrāvumi nedrīkst pārsniegt 80 % no katrai dalībvalstij piešķirtās kvotas.

14 Attiecībā uz pirmo zonu Spānijai tika iedalītas 65 tonnas 2015. gadam un 66 tonnas 2016. gadam. Savukārt attiecībā uz otro apgabalu Spānijai tika iedalītas 2617 tonnas 2015. gadam un 2354 tonnas 2016. gadam.

Tiesvedības priekšvēsture

15 No Padomes un Komisijas apsvērumiem izriet, ka strupdeguna garaste un ziemeļu makrūrzivs ir divas dziļūdens zivju sugas, kuras ar neapbruņotu aci var atšķirt tikai pēc to galvas formas. Līdzko šo sugu zivīm ir atdalīta galva un tās ir sasaldētas, tās praktiski nav iespējams atšķirt.

16 Komisija precizē, ka strupdeguna garaste ir viena no abās attiecīgajās pārvaldības zonās zvejotajām sugām un ka kopš 2003. gada tās zveja tur tiek reglamentēta ar Savienības līmenī noteiktu KPN. Šī iestāde piebilst, ka ziemeļu makrūrzivs šajās zonās ir retāk sastopama suga un ka līdz Regulas Nr. 1367/2014 pieņemšanai tās zvejai netika piemērota Savienības līmeņa KPN.

17 Padome un Komisija uzskata, ka *ICES* Dziļūdens zvejas resursu bioloģijas un attīstības darba grupa, kuras sanāksme notika laikā no 2014. gada 4. aprīļa līdz 11. aprīlim, savā ziņojumā par 2014. gadu (turpmāk tekstā – "*ICES* darba grupas ziņojums par 2014. gadu") norādīja, ka tā esot saņēmusi informāciju, ka iepriekšējo gadu laikā Hatonas [*Hatton*] piekrastē tostarp ar Spānijas traleriem būtiskos apmēros ir veikta ziemeļu makrūrzivs nozveja. Šīs iestādes uzskata, ka šajā ziņojumā esot

norādīts arī uz būtiskām atšķirībām starp novērotāju datiem un Spānijas oficiālajiem datiem par strupdeguna garastes izkrāvumiem, kas izraisot zināmas bažas par varbūtēji kļūdainām deklarācijām attiecībā uz atšķirīgajām šo zivju sugām.

18 *ICES* darba grupas ziņojuma par 2014. gadu saturu 2014. gada septembrī apsprieda pastāvīgā komiteja, kas ir atbildīga par *NEAFC* pārvaldību un zinātniskajiem jautājumiem. Šī pastāvīgā komiteja it īpaši uzsvēra, ka deklarētais ziemeļu makrūrzivs zvejas apmērs salīdzinājumā ar strupdeguna garastes zveju esot "pārsteidzošs", ņemot vērā to, ka ziemeļu makrūrzivs nozvejas apjoms tradicionāli esot bijis mazāks. *ICES* tika lūgts iespēju robežās sniegt paskaidrojumus par šīm zvejām. Konkrēti tai tika lūgts pārbaudīt, vai ziemeļu makrūrzivs nozvejas deklarācijās iespējami ir pieļautas kļūdas vai arī ir kādi jauni vai strauji pieaugoši tās zvejas apjomi.

19 Līdztekus Komisijas Jūrlietu un zivsaimniecības ģenerāldirektorāta C2. nodaļas personā arī Savienība 2014. gada septembrī iztaujāja *ICES* par šo jautājumu.

20 2014. gada 3. oktobrī Komisija iesniedza Padomei priekšlikumu attiecībā uz Padomes regulu, ar ko 2015. un 2016. gadam nosaka Savienības zvejas kuģu zvejas iespējas attiecībā uz konkrētiem dziļūdens zivju krājumiem. Konkrēti Komisija ierosināja, lai katrā attiecīgajā pārvaldības zonā tiktu noteikta kopīga strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs KPN. Kopīgās KPN apmērs bija balstīts uz *ICES* zinātnisko ieteikumu par strupdeguna garasti, jo par ziemeļu makrūrzivi šāda ieteikuma nebija. Arī valsts kvotas, kurās tika iedalīta kopīgā KPN, tika noteiktas atbilstoši zvejas darbību relatīvas stabilitātes principam tikai attiecībā uz strupdeguna garasti.

21 2014. gada 7. novembrī *ICES* iepazīstināja ar zinātnisku ieteikumu, lai atbildētu uz *NEAFC* un Savienības jautājumiem (turpmāk tekstā – "*ICES* 2014. gada 7. novembra ieteikums"). No šī ieteikuma izriet, ka pastāv neskaidrības attiecībā uz strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs deklarēto nozveju sastāvu krājumā. Jautājumā par šo abu sugu zivju sugu sadalījumu un sastopamību *ICES* norādīja, ka tās parasti rodamas dažādās ūdens vidēs, jo ziemeļu makrūrzivs dzīvo galvenokārt ziemeļu ūdeņos, kas ir aukstāki.

22 *ICES* 2014. gada 7. novembra ieteikumā ir teikts, ka pārvaldības zonā 8X14, kā arī daļā no pārvaldības zonas 5B67 ir deklarēti būtiski ziemeļu makrūrzivs nozvejas apjomi. Šajās pārvaldības zonās ietilpstošajās VI un XII apakšzonās novērotie strupdeguna garastes komerciālās nozvejas apjomi ir caurmērā trīskārt lielāki nekā ziemeļu makrūrzivs nozvejas apjomi. Tomēr *ICES* uzsvēra, ka relatīvais samērs, kādā strupdeguna garaste un ziemeļu makrūrzivs ir deklarētas oficiālajos izrāvumos, ievērojami atšķiras no samēra, kas novērots ziemeļu makrūrzivs zvejas zonās veiktajā nozvejā un zinātniskajos pētījumos, šim samēram pat divkāršojoties.

23 *ICES* 2014. gada 7. novembra ieteikumā tomēr ir norādīts, ka pieejamie dati sniedzot ne visai pārliecinošu informāciju, kuras tvērums ir ierobežots telpā un laikā. Līdz ar to *ICES* secināja, ka ir jāievāc plašāki dati par ziemeļu makrūrzivs nozveju un zvejas piepūli gadījumā, ja *NEAFC* un Savienība vēlētos reglamentēt šo zvejniecību.

24 Komisijas 2014. gada 3. oktobrī iesniegto priekšlikumu regulai Padome apsprieda pirmdien, 2014. gada 10. novembrī. Uz Padomē notikušo debašu pamata šīs iestādes prezidentūra, vienojoties ar Komisiju, ierosināja kompromisa dokumentu. Būtībā šī kompromiss bija par to, ka jāpalielina strupdeguna garastei sākotnēji noteiktās KPN apmērs tādējādi, lai tiktu ņemts vērā, ka tas aptver arī ziemeļu makrūrzivi.

25 No Padomes apsvērumiem izriet, ka praksē šis palielinājums tika aprēķināts, pamatojoties uz vidējo samēra attiecību starp ziemeļu makrūrzivs izkrāvumiem un strupdeguna garastes izkrāvumiem. Tādējādi pārvaldības zonā 5B67, tā kā *ICES* zinātniskajā ieteikumā bija ieteikta strupdeguna garastes KPN 3794 tonnu apmērā un tā kā lēstais ziemeļu makrūrzivs caurmēra izkrāvums gadā šajā zonā bija 5,7 % no lēstā strupdeguna garastes caurmēra izkrāvuma gadā, šis 3794 tonnu daudzums tika

palielināts par 216 tonnām (proti, par 5,7 % no 3794 tonnām), no kā tika iegūts galīgais daudzums 4010 tonnu apmērā. Tas pats tika darīts arī attiecībā uz pārvaldības zonu 8X14, kur lēstais ziemeļu makrūrzivs caurmēra izkrāvums gadā bija 25,6 % no lēstā strupdeguna garastes caurmēra izkrāvuma gadā.

26 Šādi noteiktās KPN tika sadalītas attiecīgo dalībvalstu starpā atbilstoši sadales kritērijam, kas nodrošina strupdeguna garastes zvejas darbību relatīvu stabilitāti. Līdz ar to Spānijas Karalistes kvotas bija 1,62 % un 71,8 % no pārvaldības zonām 5B67 un 8X14 attiecīgi noteiktajām kopīgajām KPN.

27 2014. gada 15. decembrī uz Padomē prezidentūras sagatavotā kompromisa pamata, veicot tajā nelielus pielāgojumus, tika panākta politiska vienošanās. Šo vienošanos atbalstīja visas delegācijas, izņemot Spānijas un Portugāles delegācijas, kuras lūdza Padomes protokolā ierakstīt paziņojumu. Šajā paziņojumā Spānijas Karaliste tostarp apgalvoja, ka attiecībā uz strupdeguna garasti un ziemeļu makrūrzivi kopīgi noteikto KPN sadalē nav ievērots uz katras dalībvalsts vēsturisko nozveju balstītais zvejas darbību relatīvas stabilitātes princips.

28 Regula Nr. 1367/2014 tika pieņemta no šīs vienošanās izrietošajā formulējumā un 2014. gada 20. decembrī tika publicēta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. Tā stājās spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

29 Spānijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt Regulu Nr. 1367/2014 un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— pilnībā noraidīt prasību un

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 1. jūlija lēmumu Komisijai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

Par lūgumiem atkārtoti sākt mutvārdu procesu

32 Pēc ģenerāladvokāta secinājumu sniegšanas Padome 2016. gada 9. septembrī iesniedza lūgumu atkārtoti sākt mutvārdu procesu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu. Vēstulē, kas Tiesas kancelejā tika saņemta tajā pašā dienā, arī Komisija izteica līdzīgu lūgumu.

33 Šo lūgumu pamatošanai šīs iestādes būtībā apgalvo, ka zvejas darbību relatīvas stabilitātes principu ģenerāladvokāts interpretējis, balstoties uz lietas dalībnieku neapspriestiem argumentiem.

34 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu tostarp tad, kad tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz kādu lietas dalībnieku vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minēto ieinteresētu personu neapspriestu argumentu.

35 Šajā lietā, uzklausījusi ģenerāladvokātu, Tiesa uzskata, ka tās rīcībā ir visa informācija, kas vajadzīga, lai spriestu par tās izskatāmo prasību, un lietas izskatīšanā nav jāņem vērā tajā neiztirzāts arguments.

36 Līdz ar to Padomes un Komisijas pieteikumi par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu ir jānoraida.

Par prasību

37 Savas prasības atcelt Regulu Nr. 1367/2014 pamatošanai Spānijas Karaliste izvirza trīs pamatus par, pirmkārt, Padomes rīcības brīvības robežu pārsniegšanu, kā arī zvejas darbību relatīvas stabilitātes principa pārkāpumu, otrkārt, samērīguma principa pārkāpumu un, treškārt, nediskriminācijas principa pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

38 Pirmā pamata pirmajā daļā Spānijas Karaliste apgalvo, ka, nosakot kopīgu strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs KPN tādēļ, ka strupdeguna garastes nozveja "iespējami ir deklarēta kā ziemeļu makrūrzivs nozveja", Padome esot balstījusies uz nepareiziem datiem. No Regulas Nr. 1367/2014 preambulas 7. apsvēruma izrietot, ka šis lēmums ir pieņemts, pamatojoties uz zinātnisko ieteikumu nesenajām diskusijām *NEAFC*. Taču *NEAFC* zinātniskais ieteikums neesot bijis pārliecinošs jautājumā, vai jānosaka šīm abām sugām kopīga KPN.

39 Turklāt savā 2014. gada 7. novembra ieteikumā *ICES* esot norādījusi, ka tai nav iespējams sniegt atzinumu jautājumā par ziemeļu makrūrzivs zvejniecības esamību, jo neesot nevienas norādes par dažādo šo zivju sugu nozveju, jo dati par 2010. gadu nav tik pietiekami, lai šajā jautājumā varētu izdarīt kādus secinājumus. Tajā esot arī atzīmēts, ka ir ievērojamas atšķirības datos par ziemeļu makrūrzivs un strupdeguna garastes nozvejas izkrāvumu. Tāpēc *ICES* esot secinājusi, ka, lai konstatētu ziemeļu makrūrzivs zvejniecību, ir jāiegūst pilnīgāka un sīkāka informācija par nozveju un tās izkrāvumu. Tātad no šā ieteikuma skaidri izrietot, ka nav skaidru zinātnisku datu, kas ļautu izdarīt secinājumus par abu šo sugu izplatību pārvaldības zonās 5B67 un 8X14.

40 Turklāt, pēc Spānijas Karalistes domām, neesot pamata apgalvot, ka datus, ko 2014. gada 28. novembrī šī dalībvalsts sniegusi, atbildot uz datu pieprasījumu, nebija iespējams ņemt vērā tāpēc, ka 2014. gada 10. novembrī bija panākta politiska vienošanās par Regulu Nr. 1367/2014, jo pati šī regula tika pieņemta tikai 2014. gada 15. decembrī.

41 Spānijas Karaliste no tā secina, ka, nosakot abām šīm sugām kopīgu KPN, kaut gan *ICES* zinātniskajā ieteikumā esot bijis skaidri norādīts, ka ar pieejamajiem datiem nevarot pierādīt nedz abu šo sugu izplatību attiecīgajās pārvaldības zonās, nedz to, ka tās var tikt zvejotas kopīgi, Padome ir pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas.

42 Pirmā pamata otrajā daļā Spānijas Karaliste apgalvo, ka ne Padome, ne Komisija nav ņēmušas vērā ziemeļu makrūrzivs vēsturisko nozvejas apjomu, nosakot šai sugai kopīgi ar strupdeguna garasti noteiktajai KPN piemērojamo sadales kritēriju. Tā rezultātā ar apstrīdētajās tiesību normās noteiktajām valsts kvotām esot pārkāpts zvejas darbību relatīvas stabilitātes princips, ka jāņem vērā katras attiecīgās sugas vēsturisko nozvejas apjomu sadalījums pa dalībvalstu flotēm.

43 Spānijas Karaliste uzskata, ka kopīgajām zvejas kvotām, kas tai tikušas piešķirtas attiecībā uz strupdeguna garasti un ziemeļu makrūrzivi, esot bijis jābūt lielākām, ņemot vērā, ka laikā no 2009. līdz 2013. gadam Spānijas flote īstenojusi būtisku ziemeļu makrūrzivs nozvejas daļu. Šā zvejas darbību relatīvas stabilitātes principa apgalvotā pārkāpuma dēļ Spānijas flotei esot nodarīts kaitējums EUR 346 926 apmērā.

44 Ne Padome, ne Komisija neesot apstrīdējušas, ka, nosakot šajā lietā aplūkoto kopīgo KPN, ziemeļu makrūrzivs vēsturiskie nozvejas apjomi nav ņemti vērā. Proti, netiek apstrīdēts, ka šī KPN ir tikusi sadalīta starp dalībvalstīm atbilstoši sadales kritērijam, kas relatīvu stabilitāti nodrošina tikai strupdeguna garastes zvejas darbībām.

45 Padome un Komisija uzskata, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Tiesas vērtējums

46 Pirmkārt, jautājumā par apgalvoto Padomes rīcības brīvības robežu pārsniegšanu vispirms jāatgādina, ka tad, kad Padome nosaka KPN un sadala zvejas iespējas dalībvalstu starpā, tai ir jāizvērtē sarežģīta ekonomiskā situācija un tālab tai ir plaša rīcības brīvība. Šādos apstākļos Padomes rīcības brīvība attiecas ne tikai uz pieņemamo noteikumu būtību un tvērumu, bet zināmā mērā arī uz pamatdatu konstatēšanu. Pārbaudot šādas kompetences izmantošanu, tiesai ir jāizvērtē tikai tas, vai šajā izmantošanā nav tikusi pieļauta acīmredzama kļūda vai pilnvaru nepareiza izmantošana un vai attiecīgā iestāde nav acīmredzami pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas (šajā ziņā skat. spriedumus, 1998. gada 19. februāris, *NIFPO* un *Northern Ireland Fishermen's Federation*, C-4/96, EU:C:1998:67, 41. un 42. punkts; 1999. gada 5. oktobris, Spānija/Padome, C-179/95, EU:C:1999:476, 29. punkts, kā arī 2004. gada 9. septembris, Spānija/Komisija, C-304/01, EU:C:2004:495, 23. punkts).

47 Turklāt no KZP regulas 2. panta 2. punkta izriet, ka zvejniecības pārvaldībā ir jāizmanto "piesardzīga pieeja".

48 Taču atbilstoši tam, kā šī pieeja ir definēta minētās regulas 4. panta 1. punkta 8. apakšpunktā, tā nozīmē, ka atbilstīgas zinātniskās informācijas trūkums nebūtu jāizmanto par pamatojumu, lai atliktu vai neveiktu pārvaldības pasākumus, kuru mērķis ir saglabāt mērķsugas, saistītās vai atkarīgās sugas, piezvejas sugas un to vidi.

49 Visbeidzot, kā savu secinājumu 54. un 55. punktā norāda ģenerāladvokāts, minētās regulas 6. panta 2. punktā ir vienīgi noteikts pienākums "ņemt vērā" saglabāšanas pasākumu pieņemšanas laikā pieejamos zinātniskos, tehniskos un ekonomiskos ieteikumus, taču neliedz Savienības likumdevējam šādus saglabāšanas pasākumus pieņemt arī tad, ja nav pārliecinošu zinātnisko, tehnisko un ekonomisko ieteikumu.

50 Turklāt par līdzīgu, no Padomes 1983. gada 25. janvāra Regulas (EEK) Nr. 170/83, ar ko izveido Kopienas režīmu zvejas resursu saglabāšanai un apsaimniekošanai (OV 1983, L 24, 1. lpp.), izrietošu pienākumu Tiesa ir nospriedusi, ka zivsaimniecības resursu saglabāšanas pasākumiem nav jābūt gluži saskanīgiem ar zinātniskajiem ieteikumiem un šādu ieteikumu neesamība vai nepārliecinošums nedrīkst liegt Padomei pieņemt pasākumus, kādus tā uzskata par nepieciešamiem KZP mērķu sasniegšanai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 1993. gada 24. novembris, *Mondiet*, C-405/92, EU:C:1993:906, 31. punkts).

51 No iepriekš izklāstītā izriet, ka šajā gadījumā, pirmkārt, Padome bija tiesīga pieņemt kopīgu strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs KPN, pat iztrūkstot "pārliecinošiem" zinātniskiem datiem par šo abu sugu esamību un nozveju attiecīgajās pārvaldības zonās, jo tā šo pasākumu uzskatīja par pienācīgu, lai saglabātu strupdeguna garastes resursus.

52 Otrkārt, tā kā *ICES* darba grupas ziņojumā par 2014. gadu un *ICES* 2014. gada 7. novembra ieteikumā tika konstatēts, ka attiecīgajās pārvaldības zonās bija deklarēta ziemeļu makrūrzivs nozveja, kuras lielais apjoms lika apšaubīt šo deklarāciju ticamību, jo strupdeguna garastes nozveja tajās visnotaļ varbūtēji ir pieteikta kā ziemeļu makrūrzivs nozveja, un tā kā šis apstāklis var būtiski apdraudēt strupdeguna garastei noteikto KPN lietderīgo iedarbību, jo šīs abas sugas nav savstarpēji atšķiramas, līdzko zivīm tiek atdalīta galva un tās ir sasaldētas, Padome varēja atzīt par vajadzīgu pieņemt pasākumu šo draudu novēršanai.

53 Šajos apstākļos nav uzskatāms, ka, noteikdama kopīgu strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs KPN, Padome ir pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas.

54 Tādēļ pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nedibināta.

55 Otrām kārtām jautājumā par apgalvoto zvejas darbību relatīvas stabilitātes principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka KZP regulas 16. pantā ir atzīmēts, ka "dalībvalstīm iedalītās zvejas iespējas nodrošina ikvienai dalībvalstij ar katru zivju krājumu vai zvejniecību saistīto zvejas darbību relatīvu stabilitāti". Tajā ir arī piebilsts, ka, "iedalot jaunas zvejas iespējas, ņem vērā katras dalībvalsts intereses".

56 Turklāt no minētās regulas preambulas 35. un 36. apsvēruma izriet, ka, ņemot vērā tostarp konkrētu piekrastes kopienu atkarību no zvejas, ir jānodrošina relatīva zvejas darbību stabilitāte, sadalot zvejas iespējas starp dalībvalstīm, pamatojoties uz prognozējamu krājumu daļu katrai dalībvalstij, apzinoties, ka šai stabilitātei ir "jānodrošina un [pilnībā] jāņem vērā to reģionu konkrētās vajadzības, kurās vietējās kopienas ir īpaši atkarīgas no zvejniecības un saistītām darbībām".

57 No iepriekš izklāstītā izriet, ka valsts kvotu režīma mērķis ir nodrošināt katrai dalībvalstij taisnīgu noteiktā KPN daļu, kas galvenokārt ir noteikta, pamatojoties uz nozveju, kādu šajā dalībvalstī līdz kvotu režīma ieviešanai tradicionālo zvejas darbību ietvaros guva no zvejniecības atkarīgie vietējie iedzīvotāji un ar zvejniecību saistītie uzņēmumi (šajā ziņā skat. spriedumu, 1989. gada 14. decembris, *Agegate*, C-3/87, EU:C:1989:650, 24. punkts).

58 Tas, vai Padome, neņemdama vērā Spānijas Karalistes deklarēto ziemeļu makrūrzivs vēsturisko nozveju brīdī, kad tā iedalīja kvotas, kas katrai dalībvalstij pienākas kopīga šīs sugas un strupdeguna garastes KPN noteikšanas rezultātā, ir pārkāpusi zvejas darbību relatīvas stabilitātes principu, ir jānoskaidro, ņemot vērā tieši šos apsvērumus, kā arī apstākli, ka veicamo pasākumu iedabas un apjoma izvēlē Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība.

59 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka šī lieta vairākos aspektos atšķiras no citām Tiesā līdz šim izskatītajām lietām KZP jomā. Tādējādi, pirmkārt, abas attiecīgās zivju sugas nav ar neapbruņotu atšķiramas, līdzko šo sugu zivīm ir atdalīta galva un tās ir sasaldētas. Otrkārt, Savienības likumdevēja rīcībā esošajos zinātniskajos ieteikumos ir konstatēts, ka galvenokārt no vienas vienīgas dalībvalsts, proti, Spānijas Karalistes, saņemtās deklarācijas par ziemeļu makrūrzivs nozvejas lielajiem apjomiem varbūtēji attiecas uz strupdeguna garastes nozveju, kas kļūdaini deklarēta kā ziemeļu makrūrzivs nozveja. Treškārt, Padome nav noteikusi jaunu ziemeļu makrūrzivs KPN un tātad nav veikusi jaunu zvejas iespēju sadali, bet gan tikai aprobežojusies ar to, ka vienīgi 2015. un 2016. gadam noteikusi šīm abām sugām kopīgu KPN.

60 Tādējādi šajā gadījumā Padome nolēma neveikt kvotu sadali tā, kā to bija lūgusi Spānijas Karaliste, jo, ja tiktu ņemtas vērā attiecīgo kvotu aprēķināšanas vajadzībām šīs dalībvalsts iesniegtās ziemeļu makrūrzivs nozvejas deklarācijas, tiktu radītas ilgstošas priekšrocības dalībvalstij, kuras nozvejas deklarācijas zinātniskajos ieteikumos tiek uzskatītas par varbūtēji kļūdainām. Turpretim, īstenojot izvēlēto pieeju, proti, pirmajā posmā, aprēķinot valstu kvotas, neņemt vērā šīs nozvejas deklarācijas, Padome šajā ziņā nesniedza nekādas garantijas, kas varētu būt pamats tiesiskai paļāvībai, tajā pašā

laikā paturot iespēju pēc nozvejas deklarāciju informācijas pārbaudes un pārliecinošu zinātnisko ieteikumu iesniegšanas noteikt kvotas, kas balstītas uz pierādītiem datiem un tāpēc varētu tikt uzskatītas par taisnīgām kvotām.

61 Šo secinājumu neatspēko Spānijas Karalistes arguments, ka, tā kā, nosakot abām sugām kopīgo KPN, Padome ņēma vērā nozvejas deklarācijas attiecībā uz ziemeļu makrūrzivi, tai esot bijis jāņem vērā šīs dalībvalsts deklarētais vēsturiskais ziemeļu makrūrzivs nozvejas apjoms, ievērojot, pirmkārt, šā sprieduma 52. punktā minētajos zinātniskajos ieteikumos paustās šaubas par attiecīgo zivju sugu nozvejas deklarāciju ticamību un, otrkārt, plašo rīcības brīvību, kas Savienības likumdevējam ir KZP jomā.

62 Tāpēc šajā gadījumā Padomei nav pārmetams, ka tā būtu pārkāpusi zvejas darbību relatīvas stabilitātes principu.

63 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, arī pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nedibināta.

64 Tādēļ pirmais pamats ir pilnībā jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

65 Spānijas Karaliste apgalvo, ka, ar Regulu Nr. 1367/2014 nosakot kopīgu strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs KPN zonās 5B67 un 8X14, Padome esot pārkāpusi samērīguma principu.

66 Proti, pirmkārt, attiecīgais pasākums neesot pienācīgs, jo, nosakot kopīgu strupdeguna garastes un ziemeļu makrūrzivs KPN, neesot ticis ievērots zvejas darbību relatīvas stabilitātes princips saistībā ar Spānijas Karalistes iepriekšējos gados veiktās ziemeļu makrūrzivs nozvejas vēsturisko apjomu.

67 Otrkārt, šīm abām sugām kopīga KPN noteikšana neesot nekāds vajadzīgs pasākums, jo būtu bijis iespējams ņemt vērā Spānijas Karalistes veiktās ziemeļu makrūrzivs nozvejas vēsturisko apjomu un tādējādi pieņemt šīs dalībvalsts interesēm mazāk kaitējošu pasākumu.

68 Treškārt, attiecīgais pasākums esot nesamērīgs tajā ziņā, ka tas ir balstīts uz pieņēmumu, ka ievērojams strupdeguna garastes nozvejas apjoms iespējami ir kļūdaini deklarēts kā ziemeļu makrūrzivs nozveja. Taču šis pieņēmums neesot zinātniski pārbaudīts un uz to pamatoties esot nesamērīgi attiecībā uz kaitējumu, kas Spānijas Karalistes interesēm nodarīts ar to, ka, nosakot abām sugām kopīgu KPN, netiek ņemts vērā šīs dalībvalsts veiktās ziemeļu makrūrzivs nozvejas vēsturiskais apjoms.

69 Spānijas Karaliste turklāt paskaidro, ka kaitējums tai esot nodarīts nevis tik daudz ar to, ka strupdeguna garastei un ziemeļu makrūrzivij tiek noteikts kopīgs KPN, kā drīzāk ar apstākli, ka Padome, nosakot šīm abām sugām kopīgu KPN, nav ņēmusi vērā vēsturisko ziemeļu makrūrzivs nozvejas apjomu.

70 Padome un Komisija uzskata, ka šis pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Tiesas vērtējums

71 Šajā ziņā jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no vispārīgajiem Savienības tiesību principiem, nozīmē, ka Savienības iestāžu tiesību akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteiktos leģitīmos mērķus; ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais, un tā radītie

traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. tostarp spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *SFIR* u.c., no C-187/12 līdz C-189/12, EU:C:2013:737, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Turklāt pastāvīgās judikatūras atziņa jautājumā par šā principa īstenošanas apstākļu pārbaudi tiesā ir tāda, ka, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, ar kādu Savienības likumdevējs ir apveltīts kopējās zivsaimniecības politikas jomā, tikai acīmredzama šajā jomā īstenota pasākuma nepiemērotība kompetentās iestādes izvirzītajam mērķim var ietekmēt šāda pasākuma likumību. Tādējādi svarīgi ir nevis tas, vai likumdevēja pieņemtais pasākums bija vienīgais vai labākais, kādu varēja pieņemt, bet gan tas, vai šis pasākums bija acīmredzami nepiemērots (jautājumā par kopējo lauksaimniecības politiku skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *SFIR* u.c., no C-187/12 līdz C-189/12, EU:C:2013:737, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Jautājumā par šajā lietā aplūkotā tiesiskā regulējuma samērīgumu ir jākonstatē, ka no šā sprieduma 59. un 60. punkta izriet, ka tieši tad, ja, nosakot strupdeguna garastei un ziemeļu makrūrzivij kopīgu KPN, tiktu ņemts vērā Spānijas Karalistes veiktās strupdeguna garastes nozvejas vēsturiskais apjoms, šai dalībvalstij tiktu piešķirtas kvotas, balstoties uz nozvejas deklarācijām, kuras Padome, pamatojoties uz zinātniskajiem ieteikumiem, varētu uzskatīt par visnotaļ varbūtēji kļūdainām.

74 Taču, tā kā Padome vēlējās gan aizsargāt strupdeguna garasti no pārmērīgas zvejas, gan paturēt iespēju pēc ziemeļu makrūrzivs nozvejas deklarāciju informācijas pārbaudes un pārliecinošu zinātnisko ieteikumu iesniegšanas noteikt uz ticamiem datiem balstītas KPN un kvotas, lēmums strupdeguna garastei un ziemeļu makrūrzivij kopīga KPN noteikšanā neņemt vērā Spānijas Karalistes iesniegtās deklarācijas par strupdeguna garastes nozveju nav uzskatāms par acīmredzami nepiemērotu.

75 Jāpiebilst, ka Spānijas Karaliste tik un tā nav pierādījusi, ka Padomes mērķi būtu bijuši sasniedzami arī ar kādu citu, tās interesēm mazāk kaitējošu pasākumu.

76 Tādēļ otrais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

77 Trešajā pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka Padome esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, vienpusēji noteikdama strupdeguna garasti un ziemeļu makrūrzivi aptverošu kopīgu KPN, lai gan līdzīgos gadījumos Savienības iestādes vai nu ievēro zvejas darbību relatīvas stabilitātes principu, KPN noteikšanai ņemot vērā dalībvalstu vēsturiskās nozvejas kvotas, vai nenosaka kopīgu KPN, ja pret to iebilst kāda no dalībvalstīm.

78 Tādējādi, pirmkārt, jautājumā par kādas jaunas sugas, proti, bentiskā tipa sarkanasara, iekļaušanu sarkanasara KPN 2011. gadā notikušo diskusiju rezultātā Komisija esot ņēmusi vērā Vācijas Federatīvās Republikas un Igaunijas Republikas argumentus par to, kā noteicama bentiskā tipa sarkanasara KPN. Otrkārt, kopš 2012. gada jūrasasarim KPN noteikt iecerējusī Komisija, saskārusies ar vairāku dalībvalstu, tostarp Īrijas paustajiem iebildumiem, esot norādījusi, ka KPN noteikšana attiecībā uz šo sugu tiks veikta, atbilstoši zvejas darbību relatīvas stabilitātes principam ņemot vērā katras dalībvalsts nozvejas vēsturisko apjomu, un esot ļāvusi dalībvalstīm brīvi vienoties par visiem pieņemamu risinājumu. Treškārt, Komisija konsensa meklējumos jau vairākus gadus mudinot Spānijas Karalisti un Portugāles Republiku noslēgt vienošanos sardīņu jautājumā, lai varētu noteikt tādu KPN, kurā tiktu ņemts vērā zvejas darbību relatīvas stabilitātes princips.

79 Padome un Komisija uzskata, ka trešais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Tiesas vērtējums

80 Jautājumā par vienlīdzīgas attieksmes principu ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai LESD 40. panta 2. punkta otrajā daļā, lasot to kopsakarā ar LESD 38. panta 1. punkta otro daļu, paredzētais visu veidu diskriminācijas aizliegums kopējās lauksaimniecības un zivsaimniecības politikas jomā ir nekas cits kā vispārējā vienlīdzīgas attieksmes principa konkrēta izpausme, kas nosaka, ka vienādas situācijas nevar risināt dažādi un atšķirīgas situācijas nevar risināt vienādi, ja vien šāda atšķirīga attieksme nav objektīvi pamatota (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *SFIR* u.c., no C-187/12 līdz C-189/12, EU:C:2013:737, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

81 Šajā lietā jāatgādina, ka strupdeguna garastei un ziemeļu makrūrzivij kopīga KPN noteikšana, kā arī Spānijas Karalistes deklarētās ziemeļu makrūrzivs vēsturiskās nozvejas neņemšana vērā, pēc Padomes domām, bija vajadzīgas, lai nodrošinātu strupdeguna garastes efektīvu aizsardzību situācijā, kuru, kā izriet no šā sprieduma 59. punkta, raksturo visnotaļ konkrēti apstākļi.

82 Taču Spānijas Karaliste nesniedz nekādu informāciju, kas ļautu konstatēt, ka tās trešā pamata atbalstam minētos piemērus raksturotu šā sprieduma iepriekšējā punktā atgādinātajiem apstākļiem identiski vai līdzīgi apstākļi. Proti, Spānijas Karaliste nav pierādījusi, ka salīdzinājumam piesauktajās lietās būtu bijusi visnotaļ liela varbūtība, ka nozvejas deklarācijās ir izdarītas būtiskas kļūdas attiecībā uz kādu KPN pakļautu sugu, kas, izkraujot nozveju, iespējami var tikt sajaukta ar kādu citu, KPN nepakļautu sugu.

83 Līdz ar to arī trešais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

84 Tā kā nav atbalstāms neviens no izvirzītajiem pamatiem, Spānijas Karalistes prasība ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

85 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Komisija, kas iestājās lietā Padomes iesniegto prasījumu atbalstam, saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nosprie ž:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

[Paraksti]